

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.1. Magna divini amoris illecebra, Verbum Caro factum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

CAPVT VI.

*Christi Incarnationem ac mortem piè recogita-
tam, ad diuinum amorem in nobis excitandum
atque colendum, vim permagnam
habere.*

Quanquam nemini obscurum esse potest, quod etiam
initio præsentis opusculi indicatum est, Christi passio-
nem piè recogitatam, fontem esse sancti amoris uberrimum;
idq; assiduè experiantur animæ sanctæ, quæ hauriunt aquas
in gaudio de fontibus Salvatoris, & vel ad solum Crucifixi
conspæctum amore inflammantur ac liquefcunt, inq; dulces
lacrymas, amoris indices, solvuntur; iuvat tamen hoc ipsi
paulò pluribus ostendere, & in argumento summè suavi a-
liquantisper, nec injucundè immorari. Ordinem autem
velut à capite, & à demonstrata Verbi incarnati amabilitate
mirabili, ad eas quas in Christo passo habemus amoris ille-
cebras, gradum molliùs commodiùsq; faciemus.

§. I.

Magna Divini Amoris illecebra, Verbum caro factum.

Ipsa quidem per se Divinitas, infinita est amoris illecebra;
quippe quæ per sese purum est, & summum ac infinitum
bonum, dulce theatrum ipsiusmet divinæ mentis, spectacu-
lum omnis admirabilitatis, & (ut Augustinus appellat) pul-
chritudo insatiabilis. In cuius proinde claro ac felici intu-
itu, æterno stupore defixæ hærent beatæ mentes; cuius con-
templatione satiari nequeunt Seraphinorum oculi; qui eos
exinde ardores ac flammæ concipiunt, quos (velut si eos
ferre non possent) irrequieto alarû succullu, non tam tem-
perant

in Pf. 83.

perant quàm alunt, & assiduà quasi ventilatione, iisdem novam semper animam, æternùmque vigorem aspirant.

Verumtamen, uti nunc se habet infirmitas ista vitæ mortalis, utque est animæ corpori insitæ atque concretæ, & adhuc à Deo peregrinantis conditio; admirabilis illa & ineffabilis pulchritudo divinitatis, non jam per se ipsam nobis proposita, sed per interpositam assumptæ nostræ humanitatis tanquam nubem apparens, nescio quo modo animos nostros ad amorem sui blandius allicit, potentiùs trahit, retinetque jucundiùs. Sive id fortassis efficit, ex ipsa ejusdem naturæ consortione, similitudo major, & velut cognatio cum Deo; quippe ea solet blanda esse amoris conciliatrix: sive etiam ipsa Divinitas, per susceptam carnem nobis propior atque familiarior effecta, vim suam intendit & magis exerceat è proximo: sive (quæ suavior est, & S. Augustino valde amica cogitatio) ille ipse natus Divinitatis fulgor, qui plenâ luce incurrens in sensus mortalium, eorum aciem præstringeret, hebetaretque; idem per eam humanitatis nubem tanquam refractus & attemperatus humanis oculis, eos blandius rapit ad sese, afficitque familiarius. *Nube enim tegitur* (inquit S. Augustinus) *non ut obscuretur, sed ut temperetur.*

Tract. 34. in Joan.

Magna igitur est ac potens amoris illecebra, per susceptam carnem quasi translucens & intermicans Divinitas. Itaque illa divina sapientia, cujus jam olim fuere delicie, esse cum filijs hominum, tunc maximè visa est hominibus delicias facere, & arcanis mirisque modis mirabiles sui amores excitare, cum (ex ejusdem S. Doctoris phrasi) commixta est carni, *ut infantia nostra lactesceret*; eoque facta est ad amoris tela potentior, quò sibi injecto carnis nostræ velamine, fieri videbatur occultior. Habent enim vim certiozem dissimulatæ, nec prorsus apertæ blanditiæ; magisque oculis lenocinatur, per veli subtilis raritatem, partim abdita, partim prodita pulchritudo.

In Ps. 30. l. 7. Conf. c. 18.

Sic

Sic enim & Beatus Gregorius, DEUM omnipotentem, ait, in præfenti vita dulcem nobis fieri per effecta quedam mirabilia; & tamen in sua celsitudine manere occultum:

L. 16. Moral. c. 13. ut & quedam monstrando de se, occultâ nos inspiratione in suo amore succendat; & tamen abscondendo Majeſtatis ſuae gloriam, amoris ſui vim per æſtum deſiderij augeat.

§. 2.

Nonnullæ de re propoſita S. Auguſtini cogitationes.

VERùm audiamus S. Auguſtinum, eleganter ac dulciter, ut ſolet, ſuper ea re differentem. Is enim in libris Confeſſionum ſuarum de Filio DEI incarnato verba faciens, ita

L. 13. c. 15. loquitur in rem noſtram: *Attendit per retia carnis, & blanditus eſt, & inflammavit, & cucurrimus poſt odorem ejus.* Loquitur expertus ſanctas illas delicias, & blandè ruminat, quod cum voluptate guſtavit. At inſpiciamus (ſi placeat) propinquius ipſam S. Doctõris mentem, & ſub iſto verborum involucre latentem ſenſum enucleemus.

Attendit, inquit, per retia carnis, & blanditus eſt. Quò admodum enim ſponſus ſubinde alludit ſponſæ atq; blanditur, dum eam per ſemirecluſæ fenestræ rimam, aut cancellorum intervalla reſpectat, videre amans, & videre diſſimulans: ita, ex S. Auguſtini ſenſu, DEI filius per ſuſceptam humanitatem, tanquam per fenestrarum retia, cancellõve proſpiciens, & nobis adhuc ex occulto quidem, ſed magis de propinquo blandiens, amore ſui corda noſtra ſuccendit. Etenim ſi S. Doctõris mentem propiùs inſpiciamus; retium nomine, non quod vulgò ſolet, intelligit; ſed eas quas dixi fenestrâs cancellatas aut reticulatas; ſecutus receptam tunc verſionè ſeptuaginta Interpretum Canticorum II. ubi pro eo quod habet vulgata noſtra: *proſpiciens per cancellõs;* ipſi vertunt: *proſpiciens per retia;* ad quem equidem locum non dubito S. Auguſtinum, dum iſta ſcriberet, reſpexiſſe.

Quan-